

နေ့ယ်ဇင်ပြိုင်

ပုလဲစုသိုသော
မိန်းကလေး

မိန်းမချစ်မောင်လေးညွှန်း•အဖွဲ့

မိန်းမချစ်မောင်လေး

အခန်း (၁)

ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်စုံရိုးထုံးစံရှိခဲ့ပါလျှင် သည် တစ်ညတာ ကာလကို အိပ်မက်ဆိုးကလေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းချင်ပါသည်။ ။

အပျိုမကလေးများ အတွက် သင်ခန်းစာ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပေမို့ နမူနာယူစရာဖြစ်ရပ်များက ကျန်ရှိခဲ့ပေသည်။ ။

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှ လူငယ်ပါတီပွဲကလေးတစ်ခု၊ အရွယ်ကလေးက တကယ့် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးများ ။ ဆယ်ကျော်နှင့် မလိုက်ဖက်သော သေရည် အမျိုးမျိုး အစားစား။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုမဟုတ်၊ မြန်မာမကလေးများ နှင့် လားလားမျှ မဆီဆိုင်ပါလေသော မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုင်သည့် ပါတီပွဲကလေးတစ်ခုမှ အစပြုကာ သည်းအူကြွေခဲ့ရပါသည်။ ။ မိန်းမလှကလေးတစ်ဦး၏ တဝပါတကား။

‘အဒေါ်အေး၊ အဒေါ်အေး’

မိုးတွေ လေတွေ သည်းနေပါ၏။ လျှပ်စီးများက လက်၊ မိုးတွေက ချွန်း၊ လေတွေက ပြင်းပါဘိသန့်။

ဒေါ်အေးသည် ကလေးအတွက် ဆရာ အခေါ်ထွက်သွားသော ခင်ပွန်းသည် ဦးလွန်းမောင်ကိုသာ မြန်မြန်ပြန်လာပါစေဟု တ နေသည် ။

‘ဘုရားသိကြားမလို့ ကိုလွန်းမောင် ဆရာနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ပါစေရှင်’

ဦးလွန်းမောင် မြန်မြန် ပြန်လာစေချင်လှပြီ။ မျက်လုံးလန်နေသော ကလေးမှာ လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်နေရာမှ ပျော့ခွေမလာ။ ဆေးတို့ ပတ်ကြီးကို နှာခေါင်းမှာ ပုံရလွန်းသောကြောင့် နှာခေါင်းလည်း ပိတ်လှပြီ။ ကြက်သွန်ဥကို ထိပ်နှစ်ဘက်ဖြတ်၊ အလယ်မှ ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ငယ်ထိပ်မှာ ကပ်ပြီး တဖူးဖူး မှုတ်ရသည် မှာ လည်း လိပ်ခေါင်းသာ ထွက်လှရော၊ အတက်မကျ။

အရွယ်ကလေးနှင့် မလိုက်၊ ခြေမကို ချိုးရလွန်းသောကြောင့် ခြေမကလေးမှာ ညို၍ ပင် နေချေပြီ။

‘အဒေါ်အေး အဒေါ်အေး’

အဒေါ်အေးသည် ထိုင်ငိုချင်မလောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် တစ်မျိုး အားတက်သွားသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေကောင်ပေါင်းလဲ တက်နေသော ကလေးလူမမာနှင့် မိမိတို့ နှစ်ဦးတည်း ရှိနေသည် ထက်စာလျှင် အဖော်တစ်ဦး တိုး လာပြီမို့ ဝမ်းသာသွားသည် ။ သို့ပေမင့် မိုးကြီးလေကြီးနှင့်မို့ ကဲလားတံခါးကို ရုတ်တရက်ကြီး မဖွင့်ဝံ့။

‘ဟဲ့ ဘယ်သူတုန်း’

‘ကျွန်မပါ။ မြရီ’

‘ဟေ့ မြရီလား။ မိုးကြီးချုပ်မှ အေ’

မြရီဆိုသောကြောင့် ဝမ်းသာအားတက်သွားမိလေသည်။ ။ မြရီသည် ဒေါ်အေးနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုး မိန်းကလေး။ ဒေါ်အေးက ရန်ကုန်ရောက်ပြီး အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာ အိမ်ဖော် အလုပ်လုပ်စဉ်က မြရီ ကိုသူ့ရွာမှ ပြန်ခေါ်ပေးခဲ့ရသည်။ ။ ဒေါ်အေး၏ အိမ်ကြီးရှင်နှင့် ခင်မင်သော အခြား အိမ်ကြီးတစ်ခုမှာ အိမ်ဖော်အဖြစ် ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ ။

ယင်းအိမ်ရှင်များ လွန်ခဲ့သော ရှစ်လခန့်က နယ်ပြောင်းသောအခါ မြရီလည်း ပါသွားသည် မို့ မတွေ့ရတာကြာပြီ။ ဒေါ်အေးသည် တဲ၏ ကဲလားတံခါးရွက်ကလေးအာ မဖွင့်ကာ ဧည့်သည် ကို ဝင်လာနိုင်စေရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါ၏။

‘လာဟဲ့ မြရီရေ ညည်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ။ ငါ ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ၊ ကိုလွန်းမောင်ကလည်း မရှိ’

မြရီသည် ထီးကလေးပိတ်ကာ အထုပ်ကလေး တစ်ခုပွေ့ပြီး ဝင်လာသည်။ ။

‘ရထားက မိုးကြီးချုပ်မှ ဆိုင်လို့ အဒေါ်အေးရဲ့ ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြရီသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ။

‘ညည်း အခု ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘သထုံကလေး မေမေကြီးတို့ ဆီက’

‘ကဲ မြရီရေ၊ ညည်းကိစ္စထားဦး။ ဒီမှာ ကလေးတက်နေလို့ ၊ ကြည့်ပါ

ဦးအေ၊ ကျုပ်လည်း အကြံကုန်နေပြီ’

မြရီသည် ရင်ခွင်တွင်းမှ အထုပ်ကလေးကို အသာချကာ ဒေါ်အေးပြ
သော ကလေးကို သွားကြည့်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြာနှမ်းနေချေပြီ
။

‘ဟင် ကလေးက အသက်မရှိတော့ဘူး’

‘မြတ်စွာဘုရားကြီးရေ...’

ဒေါ်အေးသည် ရင်ဝကို လက်နှင့်ဖိလိုက်မိပါ၏။ ထခုန်မိမတတ်
ကြောက်လန့်တကြားကြီး ဖြစ်သွားရှာသည်။

‘ဟုတ်ရဲ့ လားအေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်အေးရဲ့ ။ အဒေါ်အေးက ထူပူနေလို့ မသိတာ
နေမှာ ပေါ့။ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား ဖနောင့်က သွေးမှ မတိုးတော့တာ’

ဒေါ်အေးသည် ကလေးငယ်၏ ဖနောင့်ကြောကို စမ်းကြည့်သည်။ ။
လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ ။ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ နားရွက်နှင့်ဖိ
ကာ နားထောင်သည်။ ။ သေချာပြီ၊ ကလေး အသက်မရှိပါလေတော့။

‘ဖြစ်ရလေတော်... ဖြစ်ရလေခြင်းတော့’

ဒေါ်အေးသည် ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုပါလေတော့သည်။ ။

‘ကိုယ်ကျိုးကြီးနည်းပါပေါ့လား ကိုလွန်းမောင်ရဲ့ ’

‘အို အဒေါ်အေး ဘာလို့ ငိုတာလဲ။ သူများကြားရင် ဦးကြီးကိုလွန်း
မောင်ဆုံးတယ် ထင်တော့မှာ ’

ဒေါ်အေး ငိုပုံ မဟုတ်သောကြောင့် မြရီက ကမန်းကတန်း ဝင်တား
သည်။ ။

‘ဖွဟဲ့ မြရီရယ်၊ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ငါ့မှာ လည်း
မွန်ထူနေတော့တာ၊ အိမ်နီးနားပါးချင်း ကြားလို့ မှ အထင်လွဲစရာ’

ငိုမိငိုရာ ငိုချလိုက်သော ဒေါ်အေး၏ လွမ်းချင်းကြောင့် လောလောဆယ်မှာ ဝမ်းနည်းဖို့ ထက် ရယ်စရာလိုလို ဖြစ်သွားရပါ၏။

သို့ပေမင့် သည် မိုးသည် လေနှင့် သည် မိုးချုန်းသံများကြားမှာ ဒေါ်အေး၏ ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ငိုချင်းကို မည်သည့်အိမ်နီးပါးချင်းမှ မကြားနိုင်သည် တော့ အမှန်။

‘မအေးရေ... မအေး’

‘ဟော ... ကိုလွန်းမောင် လာပြီ’

ဒေါ်အေးသည် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ခုန်ထကာ တံခါးကို အားကိုးတကြီး ပြေးဖွင့်သည် ။ ဦးလွန်းမောင်တစ်ဦးပါပေ။ ကလေးကို ကုသမည့်ဆရာ မပါလာခဲ့။ ကလေးကလည်း သေဆုံးပြီမို့ ဆရာမပါလာသည် ကပင် အဆင်ပြေသွားရသည် ။

‘ဆရာနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး မအေးရယ်။ တောသွားသတဲ့ ။ တခြားဆရာတစ်ယောက်ကလည်း မိုးထဲလေထဲမို့ မလိုက်ဘူးတဲ့ ။ ဆေးပဲ ပေးလိုက်တယ်။ ငါကလည်း ဆိုက်ကားနဲ့ သာ ပင့်နိုင်တာကိုး။ ရှေ့... ဒီဆေးတိုက်လိုက်တဲ့ ၊ ကလေး ဘယ်နှယ့်နေသေးလဲ’

‘အဟင့်’

ဒေါ်အေးသည် တစ်ချက်ရှိုက်ကာ အီးကနဲ ငိုချလိုက်ပါလေတော့သည် ။ စကားဟူ၍ တစ်ခွန်းသာ ဆိုနိုင်သည် ။

‘ဆုံးပြီ’

‘ဖြစ်ရလေဟယ်...’

ဦးလွန်းမောင်၏ လက်ထဲက ဆေးထုပ်ကလေး ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားရသည်။ ။ မိုးကြီးလေကြီး ကျနေသည့်ကြားက ချွေးပြန်လာ ရတော့သည်။ ။

‘ဒုက္ခပါပဲလား မအေးရယ်။ ဒို့တော့ အပြစ်တင်လှလှကြီး ခံရပေါ့’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ရှင်... ကလေးလည်း သနား၊ တစ်ဖက်ရန်ကလည်း တစ်မှောင့်၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ တုန်း’

ဦးလွန်းမောင်က သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချသည်။ ။ လူရိုးကြီးတစ်ဦး မို့ မကြံတတ် မစည်တတ် ဖြစ်သွားရှာသည်။ ။ နဖူးမှ အစက်အပေါက်များမှာ မိုးရေစက်များများ လား၊ ချွေးသီးများ လား မဆိုနိုင်တော့။ နဖူးပြင်တစ်ခုလုံး စိုရွဲနေသည် တော့ အမှန်။

‘ခက်တာပဲကွာ။ သူတို့ ကလည်း ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေရေး ရှင်ရေးကအစ ဘာဖြစ်လို့ မှ အကြောင်းမကြားနဲ့ ဆိုတော့လည်း အခက်ကြီး’

‘ဒါပေမဲ့ ကလေးသေတယ် ဆိုရင်တော့ စွေ့စွေ့ချန်ကြမှာ ရှင့်’

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’

‘ဦးကြီးကိုလွန်းမောင်တို့ ကိစ္စကိုကျွန်မလည်း ပြောကြပါဦး။ ဘာပြဿနာတွေ တက်နေကြတာလဲ’

မှိုငြင်တွေပုံချကာ တညည်းညည်းတညူညူ ဖြစ်နေကြသော လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ပုံကို နားမလည်နိုင်သောကြောင့် မြရီသည် စောစောကချထားသော အထုပ်ကလေးကိုကောက်ပွေ့ရင်း မေးလိုက်သည်

‘ဟဲ့ မြရီပါလား။ ဟင် နင့်လက်ထဲက’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီးရဲ့ ကလေးလေး’

‘ဟင် နင်ကလည်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လား’

ဒေါ်အေးသည် မြရီလက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးကို ယခုမှ ငုံကြည့်မိသည်။ ။ အနီးတွေနှင့် ရစ်ပတ်ထားသောကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိကာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပါသော ရက်ပိုင်း လပိုင်းမျှသာ ရှိသေးမည့် ကလေးတစ်ဦး။

‘ဒီလိုဟေ့... ဒီလို... ဒီလို’

ဒေါ်အေးကပင် သေဆုံးသွားရှာသော ကလေးငယ်၏ ရာဇဝင်ကို ပြန်ပြောရသည်။ ။ သည် ဒုက္ခ သည် အပူကို လောလောလတ်လတ် ရင်ဖွင့်ချလိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ်၏ သက်သာမှုကို ခံယူလိုက်ချင်သည်။ ။

‘ဒီကလေး ငါ့ကို အမွှေးခိုင်းထားတာအေ့။ ဒုက္ခဖြစ်ချင်တော့ ကလေးက ဆုံးပြီ။ ခုတော့ ဒို့မှာ ခက်ပါပေါ့လား မြရီရဲ့ ၊ နင့်ကလေးက ကော...’

‘သူကလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲလေ...’

‘ဟင်’

မြရီကလည်း သူ့ကလေး ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။ ။ နိဂုံးချုပ်သော ဇာတ်လမ်းချင်းက အတူတူ။ မိန်းမသား နုနုငယ်ငယ်ကလေးများ ဘဝပျက်ကြရသောညက လူ့ဘဝသို့ တိတ်တခိုးဝင်ရောက်လာသော ကလေးငယ်နှစ်ဦး။ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းမို့ မိဘဘိုးဘွားများက စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသော အပြစ်မဲ့ ရင်သွေးငယ်နှစ်ဦး။

‘ကျွန်မကလေးကိုတော့ ဘွားအေက ပေးလိုက်တာ၊ မအေကိုတော့ အသေလေးမွေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်မကို ဒီကလေးယူပြီး သွားချင်ရာသွားတော့လို့ ပြောလိုက်တာ’

ဘေးနားမှ ကလေးအလောင်းကလေးကို ယာယီအားဖြင့် မေ့သွားကြရကာ ဘဝတူ ကလေးငယ်နှစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်များကိုသာ ရုတ်တရက်ကြီး စိတ်ဝင်စားသွားကြရပါတော့သည်။ ။

‘အစကထဲက ဒီကမ္ဘာပွဲကို မလုပ်ပါနဲ့ တော့လားလို့’

ဒေါ်အေးက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဝေဖန်သည်။ ။ ဒေါသဖြစ်နေလည်း အမှန်။

‘ကလေးရဲ့ အမေကတော့ သားသမီးသံယောဇဉ် ကြီးရှာတယ် အဒေါ်အေးရဲ့ ၊ မွေးပြီးပြီးချင်း ဘာလေးလဲလို့ လှမ်းမေးသေးတယ်။ လက်သည် က မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်သွားတာပဲ ။ မီးနေသည် အမေကဝင်ပြီး ‘အို... ကလေးက အသေလေးပါ’လို့ ပြောပြီး ကလေးကို ပါးစပ်ပိတ် အပြင်ထုတ်သွားတော့တာ အဒေါ်အေးရဲ့’

‘ကြံကြီးစည်ရာအေ...’

‘မီးနေသည် လည်း တစ်ခါတည်း သွေးတက်သွားရော’

‘သေပလား’

‘သေတော့မသေဘူး။ နှစ်နာရီလောက်ကြာတော့ တစ်ခါ သတိပြန်ရတယ်။ သူ့သမီးလေးအတွက် သေတ္တာလှလှလေးလုပ်ပြီး အဲ့ဒီသေတ္တာလေး မှာ နာမည် ‘ဂျူလီယာ’လို့ ရေးပါလို့ ပြောပြီး တစ်ခါ သွေးတက်သွားပြန်ရော’

‘သနားစရာဟယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မလည်း သနားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ အဲ့ဒီက လေးအမေကို တစ်လ ကျော်ကျော် ဆေးကုယူရတယ်။ ကလေးကိုတော့ ကျွန်မနဲ့ တစ်နေရာမှာ ခဏထားထားတယ်။ အခုမှ ယူသွားတော့လို့ ပေးပစ်လိုက်တာ။ သူတို့ သမီး နေမကောင်းနေတုန်းက ဘာလုပ်ရမှန်း မစဉ်းစားနိုင်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့ ’

‘ဟဲ့ ညည်းက အပျိုလေး တန်မယ့် ကလေးတစ်ယောက် အမေ ဖြစ်ရတာပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ ငွေနှစ်သောင်းပေးလိုက်တယ် အဒေါ်အေးရဲ့ ၊ လုပ်ကိုင်စားတော့တဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ယူလာတာ၊ နောက်ပြီး ကလေးကိုလည်း သနားလို့ ’

‘ဪ... မက်လောက်အောင်လည်း ပေးတာကိုး’

ဒေါ်အေးနှင့် မြရီမှာ အဖြစ်ချင်းတူနေသော ကလေးနှစ်ဦး၊ တစ်ဦးက သက်ရှိ၊ တစ်ဦးက သက်မဲ့။ နှစ်ဦးကို တွေတွေကြီး ကြည့်ကာ စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေရတော့သည်။ ။

‘မအေး၊ ပုလဲကိစ္စစဉ်းစားကြီး၊ နင်အကြောင်းကြားမှာ လား’

ဦးလွန်းမောင်စကားကြောင့် ဒေါ်အေးသည် မီးစကိုင်မိသလို တွန့်သွားရသည် ။ ပုလဲဆိုသည် မှာ သေဆုံးသွားရှာသော ကလေးငယ်၏ အမည်တည်း။

‘ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ ကိုလွန်းမောင်၊ ကျွန်မလည်း အကြံကုန်နေပြီ’

မြရီက ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိသလို ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်၍

အကြံပေးပါတော့သည်။ ။

‘အဒေါ်အေးတို့ က ဂျူလီယာကို ယူထားလိုက်ပါလား။ ပုလဲအဖြစ်နဲ့
မွေးတော့လေ’

‘ဟယ် ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ။ မိန်းကလေးချင်းလည်း အတူတူ၊ လသမီး
လေးချင်းအတူတူ၊ ဒီအရွယ် ကလေးလေးကို ဘယ်သူမှတ်မိမှာ လဲ၊ သူ
တို့ က လာလာကြည့်လို့ လား’

‘ဝေးပါသေးရဲ့ အေ၊ သေရေးရှင်ရေးနဲ့ တောင် လာမပတ်သက်ပါနဲ့
လို့ မှာ ထားတာ၊ နောက်များမှ လာမလာတော့ မသိဘူး။ ခုတော့ ဘယ်
လိုမှ အပတ်သက်မခံချင်ကြဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ဘယ်သူမှတ်မိမှာ လိုက်လို့ ၊ အဒေါ်အေးတို့ လည်း အ
ဆင်ပြေ၊ ကျွန်မလည်း အဆင်ပြေ’

မြရီပေးသော အကြံဉာဏ်သည် သူ့အတွက်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်အေး
တို့ ပြဿနာကိုပါ ဖြေရှင်းပေးရာ ရောက်နေသည်။ ။

‘ဒီကလေး အလောင်းကလေးကကော’

‘ကျွန်မ ယူသွားပါ့မယ်။ ဒီအရွယ် ကလေးအလောင်းကလေး ရေထဲ
မျှောလိုကလည်း ဖအေမပေါ်လို့ မျှောလိုက်မှန်း လူတိုင်းတွေးမိကြမှာ ပါ
။ ဒါလောက် ပြဿနာတက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ တာဝန်ထား’

‘ဘယ်နှယ့်လဲ ဖြစ်ပါ့မလား ကိုလွန်းမောင်’

ဒေါ်အေးက ခင်ပွန်းသည် ကို လှမ်းတိုင်ပင်သည်။ ။

ဦးလွန်းမောင်သည် ကွမ်းတမြို့မြို့စားရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်သည်။ ။

‘ကောင်းသလိုလိုတော့ အရှိသား၊ ငါ့အနေနဲ့တော့ သွားအကြီး အ
ပြစ်တင်ခံရမှာ ထက် သူ့အမေကလေး ရင်ကျိုးမှာ ကိုပဲ ပိုပြီး သနားတာ
ပါ’

‘ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အပြစ်တင်ခံရမှာ ထက် သူ့မှာ ရင်ကွဲပက်
လက်ဖြစ်သွားမစိုးလို့ ’

‘ဒါဆိုရင် ဟုတ်ပြီလား။ အိမ်နီးချင်းကျတော့ကော’

ကလေးချင်းလဲဖို့ ကိစ္စမှာ အတည်ပြုလုနီးနီးဖြစ်သွားရသည် ။

‘အိမ်ပြောင်းကြတာပေါ့။ မပြောင်းခင် လေးငါးရက်လောက် ကလေး
ကိုနေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ထွက် မချီနဲ့ ပေါ့။
ကလေးနေမကောင်းတာလည်း လူတွေ အသိသားဟာ’

‘နင့်ဇာတ် နင်နိုင်ရင်လုပ်လေ’

ဦးလွန်းမောင်ရော ဒေါ်အေးပါ စိတ်ပါလာကြသည် ကို
ရိပ်မိသောကြောင့် မြရီကလည်း တိုက်တွန်းလေသည် ။

‘လုပ်ပါ အဒေါ်အေးရဲ့ ။ ကျွန်မမှာ လည်း အပျိုတန်မဲ့ ကလေးတန်း
လန်းဖြစ်နေရတာ၊ အဒေါ်အေးတို့ ကို ငွေငါးထောင်ခွဲပေးခဲ့ပါ့မယ်’

မြရီကငွေနှင့်ဆွယ်သည် ။

‘ငွေမလိုပါဘူးအေ။ ပုလဲအိမ်ကလည်း ဒို့ကို တနင့်တပိုးပေးပြီးသား
ပါ။ ညည်းသာ ညတွင်းချင်း ပြန်ထွက်တော့အေ၊ လူတွေလည်း မမြင်
အောင် ကလေးလည်း ညည်းပစ်ရလွယ်အောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ သွားပါ့မယ်’

‘ပီပီရီရီတော့ ဖြစ်ပါစေနော်’

‘စိတ်ချပါ အဒေါ်အေးရဲ့ ၊ ရော့-ဂျူလီယာကလေးလည်း အိပ်မောကျ နေတုန်း’

မြရီက မိမိလက်ထဲမှ ကလေးကို ဒေါ်အေးလက်ထဲသို့ ပြောင်းပေး ကာ ပုလဲအလောင်းကလေးကို ကောက်ယူသည်။ ။

‘နေစမ်းပါဦးအေ၊ နမ်းလိုက်ပါရစေဦး။ သူ့အမေကိုငါက သမီးလို ချစ်ခဲ့ရတော့ သူ့ကိုလည်း မြေးကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်နေရတာ’

ဒေါ်အေးသည် ပုလဲ အလောင်းကလေးကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ ရင်း ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းပြီးမှ မြရီလက်သို့ အပ်သည်။ ။ ဂျူလီယာလေးကို ကောက်ချီသည်။ ။

‘သွားတော့ မြရီရေ၊ သွားပေတော့၊ ပုလဲရေ... မြေးလေးလည်း သွားတော့။ အဲဒီက ဂျူလီယာဆိုတဲ့ မြေးမကလေးကလည်း ဒီနေ့ကစပြီး ပုလဲဖြစ်ပြီပေါ့’

အပျိုမကလေးနှစ်ဦး ဘဝပျက်စဉ်က လူ့ဘဝသို့ မထင်မရှား ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရသော အပြစ်မဲ့ ရင်သွေးငယ်နှစ်ဦး အနက် တစ်ဦးမှာ မထင်မရှား ဆုံးပါးသွားရပြီ ဖြစ်၏။ မြန်မာ့ထုံးစံဈာပနပွဲကလေးမျှ ကျင်းပခွင့် မရရှာ။

သူကလေး၏ ဆွေမျိုး မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သာ ဆိုလျှင် ကလေးအသုဘပေမင့် ဝက်ဝက်ကွဲစည်ကားလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကျန်ရစ်ရှာသူကလေးတစ်ဦးမှာ လည်း အမည်ပြောင်း၊ ဘဝပြောင်း နှင့် ဆက်လက် အသက်ရှင်ရပါဦးတော့မည်။ ကိုယ့်ဘဝအစကို သိခွင့်မရရှာသူ ကလေးနှစ်ဦးမှာ ကား... စင်စစ် အပြစ်ဟူ၍ မရှိကြပါတကား။
